

Hồi 59

Thánh Kiếm Vương Tư Hồng

ấy giờ, ba vị đường chủ với các đô tổng quản đều đứng lên một loạt, vỗ tay cổ vũ vang dậy ... họ hoan hô lời nói của bang chủ.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy tấn thối lưỡng nan, xong cố gượng giọng từ chối:

- Xin lão bang chủ xét lại việc này vẫn hạ không thể nhận trong muôn một, chỉ vì vẫn hạ tài sơ học thiển, tuổi tác nhỏ nhen, đâu dám sánh với lão bang chủ là bậc thành danh, tiền bối một tay hiểm dậy Thần Châu, làm như thế chẳng hóa ra múa rìu trước của lỗ bang nào có thú vị gì ...

Nhưng ! Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn ý chí đã quyết, thuận tay rút nhanh đôi “Âm Dương kiếm” trao tận tay Đằng Hồng Tiêu dịu dàng bảo:

- Tiêu nhi ! Hãy cẩn thận không nên hấp tấp, gia gia chỉ mong cho nữ nhi đủ sức đối phó với Cừ thiên hiệp trong mười chiêu ... được như thế gia gia lấy làm mãn nguyện lắm rồi ha ... ha ... ha !

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bối rối không thể tưởng tượng được, sức tình xảy ra quá đột ngột, khiến chàng bức rức khó chịu vô cùng.

Thiết tưởng ... Bài bang đã lấy đại lễ tiếp đón và hậu đãi, dù mình tài ba đến mấy cũng không dám tưởng đến sự tốt kiếm ra tỉ thí, lại thêm đối thủ là một cô gái, ví như thắng được nàng thì oai phong của Bài bang bị nhục nhã, còn đối với cá nhân mình thì không ích lợi, mà trái lại còn gây thêm họa hại, lại làm tổn thương đến thanh danh của một cô gái

Ví như bại dưới tay nàng, thì không có gì đáng nói, bất quá ngày sau trên chốn giang hồ đã xóa bỏ tự hiệu của chính mình ... bởi vậy, lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp như leo lên lưng cọp, muốn xuống cũng chẳng đặt nào !

Đứng một bên ... Đằng Hồng Tiêu đưa hai tay đón lấy song kiếm Âm Dương, lại cúi đầu thi lễ, cất giọng oanh đáp:

- Nhi nữ ... xin vâng mệnh !

Bấy giờ, nàng đưa tay áo rộng, vén lên một ít, hai ngọn “Âm Dương song kiếm” tuốt mạnh ra khỏi vỏ, “soạt” một tiếng nhẹ không thấy nàng nhích động đôi vai, hay uốn lưng thủ thế, chỉ nghe một tiếng soạt nhẹ, người nàng đã lao ra khỏi đại sảnh, sức thế đứng giữa sân, bằng một chiêu “Tịnh đẳng chỉ giáo” !

Tất cả nhân chứng Bài bang đều đứng phắt dậy, ho đồng rời khỏi bàn tiệc và kêu to:

- Xin mời thiếu hiệp !

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn lại cao giọng nói tiếp:

- Ái nữ của lão, từ khi tập kiếm đến giờ, chưa hề giao đấu, luôn cả huynh đệ của Bảng bang cũng chưa thấy xuất chiêu. Hôm nay là lần thứ nhất, xin thiếu hiệp nghĩ tình nhẹ tay cho !

Cừ Thiên Hiệp xét thấy không thể từ chối được nữa, bèn suy nghĩ:

“Nhìn thấy phong độ của Đẳng Hồng Tiêu quả nhiên hơi nhu mì thân pháp lại rời rạc nhưng không rõ công lực của nàng đến bậc nào, chi bằng đánh với nàng một chiêu giáo tạo xem sao !”

Nghĩ đến đây chàng mỉm cười nói lớn:

- Lão bang chủ ! Thực tình muốn cho tại hạ trường bộ mặt xấu này ra sao ?

Âm Dương Ma kiếm Đẳng Công Ngươn thản nhiên:

- Một tấm lòng thành !

Cừ Thiên Hiệp lạnh lùng đáp:

- Nếu lão bang chủ dạy như thế, cung kính ... chẳng bằng vâng mệnh !

Vừa nói dứt, chàng rời ngay bàn tiệc, bằng một chiêu “Liễu lang kính thiên” từ trong đại sảnh bay vọt ra sân, chuyển thế đứng đối diện với Đẳng Hồng Tiêu, vòng tay hướng vào nàng thì lễ nói:

- Xin Đẳng cô nương hạ thủ lưu ... lưu một vài phân ...

Chàng toan nói “Thủ hạ lưu tình”, nhưng trong lòng rối loạn lại cảm thấy không ổn bèn đổi giọng nói trở, nhưng trong giọng nói lập cập mất tự nhiên.

Đẳng Hồng Tiêu vô tâm đâu rõ được ý niệm lóe lên trong óc Cừ Thiên Hiệp, nên cao giọng nói to:

- Đã lâu ... nghe danh Thiên hạ đệ nhứt kiếm, hôm nay được gặp thật là hân hạnh ! Vâng theo mệnh cha xin thiếu hiệp đừng cười nhé !

Cừ Thiên Hiệp nói mau:

- Cô nương quá khiêm nhượng ! Xin mời !

Đẳng Hồng Tiêu thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay, lấy làm lạ hỏi:

- Thiếu hiệp chẳng tuốt kiếm ra sao ?

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người, nói không ra lời:

- Việc ...

Đằng Hồng Tiêu càng lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiếu hiệp không đồng ý ư ?

Cừu Thiên Hiệp then đỏ mặt bằng giọng lười ú ớ đáp:

- Đằng.. cô ... nương ! Sở ... dĩ ... tại.. hạ ...

Vì cả then, nên gượng đưa tay vào bọc tuốt nhanh thánh kiếm.

Hoàng quang rực rỡ, khí lạnh buốt người.

“ Khô trúc thánh kiếm” vừa rời khỏi vỏ, tiếng người đã nhao nhao lên, từ Đường chủ, tổng quản đến các cấp Bài bang, họ thấy dường như sóng nước tràn trước mặt họ, bất giác kêu lên như sấm nổ:

- Hay tuyệt !

Cừu Thiên Hiệp nắm Trúc kiếm lay động, người như cây ngọc kiếm tựa mống trời, không dự định chiêu “Ngọa hổ tàng long” đã đưa ra một thế chờ, bằng giọng nói trong như chuông ngân quá lớn:

- Các vị ! Cừu mỗ cam thất lễ ! Mời Đằng cô nương ... xuống tay.

Đằng Hồng Tiêu khí phách người, tay hữu thủ kiếm ngang hông, tay tả đưa kiếm ra trước mặt, chiêu “Đơn phụng triểu dương” biến ra thế thủ, bằng giọng oanh vàng hét lên:

- Thiếu hiệp chớ nhún nhường !

Miệng nói tay làm, song kiếm trong vòng tay ngọc, vũ lộng như cánh bướm, thân mình kiêu diễm đảo ngang qua một trượng, nào tay mặt, thân pháp bước rất tinh diệu, thực đúng là những thế võ gia truyền ái nữ của tay cái võ lâm, ít được một người như thế.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế rung động toàn thân lảo bảo:

- Bậy mất ! Ta đã nghĩ sai

Nguyên lời tục có nói: “Con nhà võ co tay đã biết giỏi dở thế nào !”

Chàng nhìn thấy cách khởi thế của Đằng Hồng Tiêu, nhận rõ là nàng đã khổ công luyện tập kiếm thuật, đem so sánh với hàng cao thủ võ lâm, chưa hẳn kém hơn ai ... thì việc tỉ thí với nàng trở nên rắc rối vô cùng !

Cừu Thiên Hiệp đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng nghe tiếng hét kế mang tai:

- Hãy coi chừng kiếm đến !

Tiếng nói chưa dứt, đạo kinh phong xuất hiện như nước lũ trào cuộn cuộn đến trước, khí buốt tỏa ra hai đạo nháy mắt đã đến nơi.

- Ý !

Cửu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh, “Khô trúc thánh kiếm” lay động một chiêu “giả”, rún mình nhảy ra xa chín thước, nhường cho nàng kích một chiêu.

- Soạt !

Một tiếng xé không gian nổi lên kiếm khí tỏa ra hơi lạnh buốt người.

Đằng Hồng Tiêu như bóng ẩn hình, xe người đón Cửu Thiên Hiệp, thân pháp nhanh không thể tả, khiến người không thể đề phòng kịp, lại thêm người tấn kiếm đến. “Tịnh tiễn ai la” song kiếm nhanh như chiếc kéo phân ra tả, hữu công mạnh vào người đối phương, kỳ diệu không thể tả.

Cửu Thiên Hiệp thấy chiêu thức quá linh diệu bèn phá lên cười ha hả nói:

- Tiêu cô nương, thân pháp thật nhanh diệu !

Vừa nói xong, chàng tung ngược ra sau ba trượng, tránh khỏi chiêu thức thứ hai.

Đằng Hồng Tiêu rống to lên:

- Thiếu hiệp tại sao chẳng trả chiêu !

Song kiếm giống hệt hai đạo thanh phong, lời dứt chiêu thành danh tiếng của Bài bang không thể bỏ, còn danh dự cá nhân mình không đáng trọng hay sao huống hồ đối phương là cô gái vô danh tiểu bối, nhân vật chưa tên tuổi ! Vì nghĩ như thế, nên Cửu Thiên Hiệp buộc miệng rống to:

- Cô nương, Cửu mỗ hoàn chiêu đây !

Chàng vừa nói vừa lượn mình theo thế Long hành chí vũ, lay động “Khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn tia hào quang rơi không ngớt.

Đằng Hồng Tiêu công lực quả nhiên bất phản đối với “Thập nhị sinh tiêu kiếm pháp” của Cửu Thiên Hiệp, nàng không tránh không lùi, đôi tay ngọc của nàng vũ lộng đôi Âm Dương kiếm, như sương bay tỏa đầy trời kiếm hoa, chẳng hoảng sợ không hoang mang, tay tả kiếm tiêu múa vụt, tay hữu kiếm pháp xúc tới công địch.

Một vầng, hai trắng kiếm khí tỏa kinh người tại khu sân viện bé nhỏ bay lên, đáp xuống xuyên qua tả, vượt qua hữu trông thật vô cùng ngoạn mục.

Chúng nhân Bài bang không ngớt hoan hô cổ vũ suốt mười hai chiêu qua lại. Cửu Thiên Hiệp công ít thủ nhiều, mấy lần Đằng Hồng Tiêu sơ hở suýt chết, Cửu Thiên Hiệp chỉ thừa cơ lay động nhẹ kiếm chiêu, cũng đủ đối phương lạc bại mà trái lại thu kiếm chạy dài.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn nhìn thấy cau mày lấy làm lạ.

Bỗng nhiên ...

Một tiếng hét lảnh lót vang lên, bóng người vội phân hai, Đằng Hồng Tiêu vội nhún mình nhảy vọt ra khỏi vòng vây ngài cong như liễu vẻ mặt tái nhợt, song kiếm hạ nhanh xuống bằng giọng nói lạnh lút quát to:

- Dừng tay !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ, nở một nụ cười xinh như hoa, bao kiếm vòng tay thi lễ, nói:

- Đằng cô nương, kiếm pháp thật là ...

Không ngờ chàng nói chưa dứt, Đằng Hồng Tiêu đã thét lạnh lãnh:

- Cừu Thiên Hiệp, người chớ làm nhục người thái quá.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên chỉ xiết, vội hỏi:

- Chẳng hay cô nương muốn bảo gì tại hạ !

Đằng Hồng Tiêu cau mày giọng nói gay gắt bảo:

- Nếu thiếu hiệp sẵn lòng chỉ dẫn, thì chẳng nên xử sự đối người, chiêu thức không thật, mới chiếu kiếm nhục người, hay là người coi rẻ kiếm pháp của Đằng gia, người chẳng nói ra cho sớm hà tất đem Đằng Hồng Tiêu này làm trò cười cho thiên hạ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sửng sốt, nói nhanh:

- Đằng cô nương..

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vội bước mau xuống bậc thềm, nạt to:

- Tiêu nhi ! Chớ nên lỗ mãng !

Nói xong, lão đưa đôi mắt rực điện quang quét vào mặt Cừu Thiên Hiệp, quát to:

- Thiếu hiệp ! Một khi đã hứa chỉ giáo cho.. tề nữ nhi. Tại sao ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tỉnh ngộ, bèn mỉm cười khổ sở nói:

- A ! Lão bang chủ ... Tại hạ không cưỡng đại đến thế đâu ... chẳng qua là ...

Đằng Công Ngươn hỏi nhanh:

- Chẳng qua thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói:

- Chẳng qua là ... thanh trúc kiếm của tại hạ ... là một thanh kiếm báu chém đá như chém bùn, thổi lông đứt đoạn, chỉ sợ lỡ tay trong một ly ... ! Nhỡ ra.. gãy song kiếm là chuyện nhỏ ... mà chỉ ngại gây thương tích cho Đằng cô nương ...

Đằng Hồng Tiêu bĩu môi cười nhạt:

- Xì ... ! Người khó mà thực hiện được ... đừng lấy mắt ếch nhìn trời !

Vốn nàng có tính mềm mại bên ngoài, song nội tâm cứng như đàn ông, nàng vừa nói, vừa lay động đôi Âm Dương song kiếm biến ra một vầng kiếm hoa, tả xung, hữu

đột, bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, gương mặt nàng giận xanh mét vành môi trắng tợn bông.

Cừu Thiên Hiệp trong nhất thời nói không ra điều uẩn khúc, thốt không hết lời sợ khổ lòng bằng giọng nói cấp thiết bảo:

- Tại hạ với cô nương qua chiêu không phân thượng hạ, nếu ỷ vào thanh kiếm sắc chiếm tiện nghi, thật là chẳng công bình do đó

Đằng Hồng Tiêu gõ tiêu song kiếm quát to:

- Cô nương với người tử thí tại đây dù chế cũng không oán, ta không ngờ người là kẻ trượng phu nam tử, lại dấu đầu lòi đuôi, uống cho người tại chốn giang hồ giương danh lập dự ... hì !

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, há để ai trêu tức được sao, nên chàng cau mày nói to:

- Nếu cô nương cố bức như thế, lão bang chủ, xin bang chủ cho mượn tạm thanh kiếm để dùng tử thí với cô nương !

Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay vuốt râu cười ngất, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Hay lắm ! nguyên lai như thế, người thật là kẻ thiếu niên cao thủ nhân hậu, thật là ít có ! Tổng quản đem lại cho ta mượn thanh Long tuyền kiếm !

Một trong bốn đô tổng quản cất tiếng đáp “ạ” vang rền, hấn cho tay ra sau rút thanh trường kiếm lẫn vỏ, hai tay nâng lên cao bước đến bên Cừu Thiên Hiệp dáng điệu rất cung kính.

Cừu Thiên Hiệp không đợi Đằng Công Ngươn phân phó, một bước nhanh như tên đưa tay đỡ lấy Long tuyền kiếm.

- Soạt !

Thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ tuy là loại kiếm phổ thông nhưng cũng chiếu ra những tia sáng lạnh chói mắt. Được một kiếm trên tay, trúc kiếm vội cất vào bọc, Long tuyền kiếm quay một vòng tròn chàng vừa cao giọng nói:

- Cô nương hãy đề phòng ... Tại hạ qua chiêu.

Đằng Hồng Tiêu mắt phượng trợn tròn, mày ngài cong vút, gót sen yếu điệu nhún mình tới trước, một chiêu “ngheh đón tam Điểm” kiếm hoa biến thành vô số hành tinh chớp lóe trước mắt, nàng cất tiếng oanh lãnh lớt bảo:

- Lần này, thiếu hiệp chẳng còn gì nói nữa chứ.

- Cô nương ! Cô nương đã thi triển một chiêu đẹp tuyệt ... kiếm thuật.

- Vút

Một tiếng gió rít lên vang dậy. Tuy “Long tuyến kiếm” là thanh kiếm thông thường, nhưng được Cừu Thiên Hiệp sử dụng, bay lượn như phi long, đôi mắt thường không thấy kịp, chỉ thấy kiếm hoa vũ lộng như vầng trăng đục mờ, biến tỏa trên cả trường bốn phía, không nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp ẩn mình nơi đâu cả.

Đằng Hồng Tiêu đưa ra một chiêu vừa dứt, bóng hồng đã run nhẹ, nàng lấy làm kinh hoảng buột miệng kêu to:

- Ôi chao ! Thực là quái lạ !

Tiếng hét chưa dứt, song kiếm toan thấu lại thế công, nhưng không còn kịp nữa.. lại nghe Cừu Thiên Hiệp rú lên một tiếng như rống gầm hổ rống, kiếm quang bốc cuộn cuộn tới, thế mạnh như vũ bão, Cừu Thiên Hiệp buột miệng gọi to:

- Cô nương, chiêu kiếm của Cừu mỗ như thế nào ?

- A !

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, bóng hào quang vừa bay vút tới, bóng như lá cờ huỳnh hạnh, từ giữa không trung tạt ngang qua bên tả häng trường rơi xuống đất rất nhanh không gây một tiếng động nhẹ ... đấy chính là thanh âm dương kiếm bên tay tả của Đằng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp đánh bật ra ngoài.

Cừu Thiên Hiệp cất tiếng nói to:

- Tại hạ đã lỡ tay !

Lời chưa dứt, thân mình Cừu Thiên Hiệp nhảy dựng lên cao cả thước, thanh “Long tuyến kiếm” hóa ra cầu vồng, cấp tốc bao phủ khắp mình.

Nguyên Đằng Hồng Tiêu bị hất rơi thanh kiếm, lòng nàng cả giận, đẩy kiếm thế ra công nhanh, tả công hữu kích, cả kiếm lẫn người bay vút vào đối phương, thể tựa gió đùa chiêu như rắn rết, dường như nàng đưa ra một đường gươm thí mạng, một là công địch hai là có dịp nhặt lại thanh kiếm rơi.

Cừu Thiên Hiệp né tránh kịp thời, nên thoát khỏi tổn thương.

Đằng Hồng Tiêu quyết chẳng buông tha, dùng những chiêu thế thí mạng đưa ra kế tiếp, quyết bức Cừu Thiên Hiệp, hầu chiếm lại thắng lợi buổi ban đầu nên gạt bỏ độ lượng bao dung của con nhà võ, nàng đem thế võ gia truyền “Âm dương kiếm” pháp ra sử dụng, chiêu hộ thân, thế uyên nguyên giở ra quyết đấu, bằng những đường tuyệt mạng kiếm, lay động quyết liệt hai thanh kiếm “Âm Dương”

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, một cơn buồn bã xâm chiếm trọn tâm hồn, bèn nhủ thầm:

- Kiếm thức dùng như thế là nghĩa lý gì ? Đã nói đây là một cuộc so sánh kiếm thuật, ẩn chứng võ công kia mà !

Tiếc thay ... Đàng Hồng Tiêu quá ương ngạnh không chịu nhận mình đã kém hơn người, vì thế hai thanh kiếm “Âm Dương” lại vũ lộng như sóng triều lên cơn như gió bão thịnh nộ, kích vào người Cửu Thiên Hiệp tới tấp.

Sân trường chẳng bao lớn, Cửu Thiên Hiệp lui mãi, lui mãi, chàng cảm thấy bức tường kê bên lưng, chàng mới trầm giọng quát lên như sấm:

- Cửu mỗ trả lại cô nương ba đường kiếm nhé !

Miệng hét, tay động “Kiếm long tuyến” ba đường kiếm trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đưa ra sử dụng, ba chiêu này biến thành bốn mươi tám thế, thật là chiêu tuyệt học, chỉ bức Đàng Hồng Tiêu thâm kiếm không tiện, tiến thoái không còn kịp nữa.

Nhưng mà, nàng vốn có tính háo thắng đến độ điên cuồng hai thanh kiếm trên tay đâm bên tả, gạt bên hữu, đỡ một thế, công một thế, linh xảo lạ lùng.

Cửu Thiên Hiệp thấy nàng hung tàn như hổ đói, hòa khí lại bốc lên đầy mắt.

Bỗng nhiên:

- Keng !

Một tiếng thép chạm vào nhau tóe lửa, tiếp theo “Vút” một tiếng gió rít xé màn trời, một luồng ánh sáng long lanh, vượt không gian bay thẳng vào đại sảnh.

“Cộp” !

Thêm tiếng động khô khan nổi lên nửa mũi kiếm từ sân tràng bay lên như phi tiêu, cắm mạnh vào cột bàn long bên tả đại sảnh.

Nguyên thanh kiếm của Đàng Hồng Tiêu bị Cửu Thiên Hiệp dẫn gãy từ đầu lưỡi vào độ năm, sáu tấc.

Đàng Hồng Tiêu thất kinh rú to lên, vì đau buốt cả hổ khẩu tay:

- Ối chà !

Vừa kêu lên, nàng đã ném nhanh thanh kiếm gãy xuống đất, thanh kiếm còn lại vụt lay động mạnh, nàng không tháo lui ... mà trái lại công tới trước bằng một đường chiêu khốc liệt ...

Âm Dương Ma Kiếm Đàng Công Ngươn đứng xem trận đấu, chợt thấy đôi “Âm Dương Kiếm” đã giúp chính mình thành danh, nay bị Cửu Thiên Hiệp dẫn gãy thanh kiếm “Âm”, bấy giờ gương mặt lão xám nghệt, đôi mắt chiếu ra tia rợn người, một sự chua xót trào dâng lên tận cổ, nhưng lão cố gượng nuốt ực vào lòng, một khắc sau ...

Đàng Công Ngươn cau đôi mày điểm bạc, nhìn thẳng vào tràng viện quát to:

- Tiêu nhi ! Hãy dừng lại !

Đằng Hồng Tiêu vờ như không nghe thấy, tay hữu vung thanh Dương Kiếm như bão táp, mưa sa, sánh với trước đây lợi hại hơn gấp bội.

Cừu Thiên Hiệp lỡ đưa ra ba chiêu thế cùng một lúc, trong nhút thời khó mà thu lại kịp, dẫn gãy thanh kiếm hữu của nàng, thì sự ăn năn đã muộn, chỉ biết tự trách mình quá lỗ mãng, do đó chàng luôn miệng kêu lên:

- Tại hạ quá lỗ mãng ! Tại hạ xin lỗi bồi lễ !

Nhân có đó, Đằng Hồng Tiêu thuận thế đưa ra cả trăm thế uyên nguyên bức Cừu Thiên Hiệp xiểng liểng, chàng chỉ né Đông, tránh Tay, lùi bước trái chứ tuyệt nhiên không đưa ra nửa chiêu nửa thế chống lại.

Cũng vì Cừu Thiên Hiệp không chống trả, nên Đằng Hồng Tiêu hớn hử như điên, kiếm chiêu đưa ra toàn là lợi hại, thí mạng.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn trông thấy Đằng Hồng Tiêu quá liều lĩnh, nên chạy nhanh xuống sân tròng đồng thời kêu hoảng hốt:

- Tiêu nhi ... hãy nghe lời ta ! Dừng tay lại ! Dừng lại ngay !

Đằng Hồng Tiêu há chịu vâng hay sao, kiếm quang của nàng phủ kín, mưa rơi gió thoảng không lọt vào, khiến Đằng Công Ngươn tiến đến gần không được, nàng cao giọng nói với ra ngoài:

- Phụ thân ! Hấn dùng những chiêu số không ... chính. Nữ nhi không thể phục được !

Thật vậy, Đằng Hồng Tiêu nhận xét không sai chỉ vì Cừu Thiên Hiệp thi triển ba chiêu trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đường kiếm lai vãng mau hơn ánh mắt, nhanh hơn tiếng động, khiến đối phương phải kinh hoàng không phân biệt được chiêu thức gì cả.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn là tay già dặn nhận rõ mọi việc thiệt hơn, lại buột miệng kêu lên lần thứ ba:

- Tiêu nhi ! Hãy dừng tay lập tức ...

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên phía bên ngoài truyền vào một chuỗi cười hào sảng ấm như tiếng hạc kêu.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đang âu sầu bỗng tươi tỉnh hẳn lên, lại buột miệng nói lớn:

- Lão sư phụ đến kia rồi !

Ngay lúc đó, ngoài cổng viện truyền vào giọng nói già nua bảo:

- Tiêu nhi, ngươi tử thí với ai đấy ?

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn kêu lên thất thanh:

- Tiêu nhi, lão sư phụ đã đến kìa, người có dừng tay mau đi không ?

Giọng nói trầm trầm của vị lão nhân lại vang lên:

- Hồng Tiêu ! Người thí mạng đấy ư ?

Tiếng nói vừa dứt, một vị lão nhân xuất hiện, thân mình lão im như gió thoảng, rơi ngay giữa tràng, nhẹ như chiếc lá vàng rơi. Khi vừa đáp xuống, nhanh như chớp lão đưa tay giữ chặt cổ tay cầm kiếm của Đằng Hồng Tiêu, bằng giọng nói nghiêm trang bảo lớn:

- Hồng Tiêu ! Ta có dạy người liều thân thí mạng như thế không ? Tại sao người làm gì lạ thế ! Luôn cả phụ thân người gọi, người cũng chẳng vâng lời !

Đằng Hồng Tiêu tái mặt, đưa tay chỉ vào Cửu Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ ... hấn ... hấn ...

Vị lão nhân vội quay mặt nhìn Cửu Thiên Hiệp, vừa bắt gặp gương mặt của chàng, đôi mắt vị lão nhân sáng ngời lên kinh ngạc, lại đơm đầy vẻ thân tình, kinh hoàng có, ly kỳ có, nghi ngờ có, trong nhút thời khó đoán nổi tâm chí của lão, chỉ biết trong ánh mắt già nua đó có điều gì bí ẩn mất thăng bằng.

Vị lão nhân lại trầm giọng hỏi:

- Hấn thế nào ? Đã làm gì người ?

Đằng Hồng Tiêu cong cớn đáp:

- Hấn khinh người thái quá ... Sư phụ ạ !

Vị lão nhân “Hừm” một tiếng rồi im bặt.

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười, vòng tay hướng vào lão nhân thi lễ nói:

- Lão tiền bối ! Xin dừng ...

Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn sợ xảy ra nhiều chuyện không hay bèn bước nhanh tới trước đưa tay chặn lời Cửu Thiên Hiệp, thuận miệng nói to:

- Cửu thiếu hiệp đừng bận tâm những việc này !

Nói xong, lão vòng tay hướng vào vị lão nhân thi lễ nói:

- Lão sư, câu chuyện nói ra khá dài. Xin mời lão sư vào đại sảnh trò chuyện kỹ càng hơn !

Vị lão nhân được gọi là lão sư, ông ta không đáp lời mà chỉ Cửu Thiên Hiệp hỏi:

- Lão bang chủ, vị đây là ai ...

Cửu Thiên Hiệp không đợi Đằng Công Ngươn đáp, mà vọt miệng nói tiếp:

- Tại hạ là Cửu Thiên Hiệp ! Tiền bối

Vị lão nhân bỗng nhiên chớp nhanh đôi mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp sửng sốt, bằng giọng nói kinh ngạc hỏi:

- Người mới xuất đạo giang hồ, mà người người đều tặng là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cửu Thiên Hiệp phải chăng ?

Cửu Thiên Hiệp vòng tay vái dài, bằng giọng nói khiêm cung đáp:

- Cửu Thiên Hiệp là tên của văn bối, Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ.. văn bối không dám nhận !

Vị lão nhân khoác tay cười ngất, dịu giọng nói tiếp:

- Càng tốt ! Thảo nào Hồng Tiêu không phải là đối thủ của người, lão hủ sợ e ...

Nói đến đây lão vụt nín bật, mà quay mặt nhìn Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn tiếp lời:

- Lão bang chủ ! Phải chi lão hủ có mặt sớm tí nữa, để lão hủ xem qua cho mãn nhãn ... vì kiếm pháp của vị đệ nhất kiếm thiên hạ kia mà !

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vuốt râu cười to, bằng giọng trầm trầm, nói tiếp:

- Lão hủ gây ra câu chuyện này gồm có hai mục tiêu, một là háo thưởng tài hoa của vị Thiên hạ đệ nhất kiếm, hai là có một câu chuyện cần thương lượng ?

Vị lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện thương lượng, nhưng ... chẳng ... rõ ...

Đằng Công Ngươn mỉm cười bí mật ngắt lời:

- Ủ ! Nhân việc này liên quan đến sự chung thân của Tiêu nhi.

Đằng Hồng Tiêu cả kinh rú lên:

- Cha !

Vừa kêu vừa hổ thẹn, thân hình mảnh dẻo tựa cánh hồng trước gió, thối thoảng qua, nhắm ngay hướng nhà sau lướt đi như chốn chạy.

Cửu Thiên Hiệp gượng định tinh thần, tuy vẻ mặt có nhiều biến đổi, song tư chất và hành động vẫn an nhiên vô sự, chàng lấy thanh “Long tuyến kiếm” hai tay nâng lên bước từ từ đến bên Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn trang trọng thưa:

- Được sự hậu ái của lão bang chủ và các vị đường chủ tổng quản đã mến yêu đãi trọng. Tại hạ Cửu Thiên Hiệp xin hẹn có ngày báo đáp ... hiện tại xin phép cáo từ !

Không ngờ vị lão nhân bước đến bên mình Cửu Thiên Hiệp bằng giọng nói từ hòa êm dịu hỏi:

- Cửu thiếu hiệp, người muốn trốn khỏi đây ư ?